

**Stefan
Grabiński**

SALAMANDRA

EUROPA

**legendárny
okultný
horor**

Stefan Grabiński

EUROPA

This publication has been supported
by the ©POLAND Translation Program

Vydanie publikácie z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Stefan Grabiński *Salamandra*

Preklad a doslov © Tomáš Horváth 2023

Redakčná úprava © Martin Plch 2023

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2023 **bee&honey**

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2023

Ako tridsiaty druhý zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2023

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-8237-023-5

SALAMANDRA

Zväzok 32

Ľudia z mosta svätého Floriána

Od istého času vtrhli na obežnú dráhu môjho života záhadné sily a dotieravo sa mi stavajú do cesty; narazil som na stopu udalostiam, ktoré sú zdanlivo nevinné, zamaskované do nekontroverzného pláštika všednosti, človeka však musia zaraziť svojou nástojčivosťou. Pretože za náhodu musím pokladať výnimočnú zhodu okolností, ktoré sa opakujú raz, dva či tri razy v istom časovom odstupe – no ak mi niečo podobné bije do očí takmer každodenne a prenasleduje ma už niekoľko týždňov, tak to mimovoľne vzbudzuje podozrenie, či tu nejde o nejaký skrytý zámer. Že by som stál na prahu nového obdobia vo svojom živote? Vari po rokoch sivej jednotvárnosti a tichej všednosti sa má v knihe môjho osudu obrátiť prvá tajomná strana?

Čo ma je vôbec po *tom človeku*? Prečo ho už mesiac stretávam na najrozličnejších miestach v meste? Čo ma je po tom vysokom chudom človeku s rozkuštrenými sivými vlasmi ako od víchrice, v ošúchanej peleríne?

Nikdy mi neskríži cestu bezprostredne; vždy sa predtým vopred „ohlási“. Niekoľko minút pred stretnutím sa mi vždy *zazdá* v niekom inom. Podobnosť občas býva taká veľká, že by som prisahal, že je to on; až v poslednej chvíli, keď už neznámeho okoloidúceho míňam, zistím, že je to predsa len niekto iný. O niekoľko minút neskôr sa stretnem naozaj *s ním*.

Robí to úmyselne? Pochybujem. Naopak, zdá sa, že si ma dokonca doteraz ani nevšimol: nikdy na mňa nepozera – jeho mierne sivomodré oči sú vždy upreté kamsi do diaľky... Zvláštny človek. Žeby ho ku mne postrkovala nejaká tajomná sila? A možnože on vôbec o tom všetkom nič netuší, a to ja, práve ja za ním chodím ako tieň? Je ono „zdanie sa“ dielom môjho podvedomia, ktoré keď cíti, ako sa on približuje, vidí jeho črty v tvárach druhých ľudí, alebo to naozaj on signalizuje

svoj skorý „príchod“ a na okamih nasadí svoju masku jednému z okoloidúcich? Je to neriešiteľný problém...

Zopár ráz, keď som ho stretol v opustenej uličke, som ho už chcel zastaviť a rovno sa opýtať, prečo ma prenasleduje, no v poslednej chvíli ma zadržal akýsi ostych; nevedel som sa zmôcť na tú – predsa len – impertinenciu. Veď rovnako dobre mohol položiť tú istú otázku on *mne*...

* * *

Keď som dnes prechádzal cez most svätého Floriána, opäť som uzrel *tých troch*. Ak sa nemýlim, stalo sa mi to v tomto mesiaci už piaty raz. Zvláštna zhoda okolností! Žena, neobyčajne krásna, červenovlasá, stojí pod pravým oblúkom mosta hneď pri vchode a oblieka si rukavičku perleťovej farby. Čosi vyše desať krokov od nej, už viac-menej v polovici mosta, sa cez jeho železné pletivo vykláňa akýsi človek v rybárskej blúze s ryšavou briadkou pristrihnutou ostro do klinu, akoby skúmal prúdy Drute, ktorá sa pení dolu. Keď prechádzam okolo neho, odtrhne pohľad od vody a vpije sa ním do neznámej; je to pohľad plný nenávisti a zároveň bezhraničného zbožňovania. Ona tomu zjavne nevenuje žiadnu pozornosť...

A tam opäť, pri ústí klenby mosta, opretý plec om sochu svätého Floriána, blúdi zasnívaným pohľadom po nebi môj sivovlasý neznámy, ktorého teraz tak často stretávam.

Aká zvláštna náhoda mi *tých troch* spolu už piaty raz priviedla vždy na to isté miesto a vždy ich postaví do rovnakých postojov?! Naskutku, vyzerajú ako herci, z neznámych dôvodov opakujúci tú istú scénu. Vidí ich na moste aj niekto iný okrem mňa? Že by to všetko bolo ouvertúrou k udalostiam, ktoré ešte len majú nastať – projekciou udalostí, ktoré majú nastať vo vzdialenej perspektíve? Je isté, že si to tí ľudia vôbec neuvedomujú a že ma nepoznajú. Nuž teda vyčkávajme, vyčkávajme...

Včera večer som bol opäť hore v Streleckom parku; je to jediné miesto na prechádzku, ktoré mám rád; možno práve preto, že sa sem takmer nikto nezatúla. Park je začne spustnutý a napoly divoký. Prešiel som pozdĺž lipovej aleje a zastavil som sa nad skalným zrázom na južnej strane. Bolo šesť hodín, zlatistý západ slnka. Zdola sem doliehala tlmená vrava mesta zahaleného do hmieľ večerného dymu, rinuli sa bronzové modlitby zvonov. V susednej kláštornej záhrade sa za mriežkou ohrady pohyboval zástup sestier karmelitánok. Zdalo sa, že v tichu západu slnka počujem šepot ich pier v *Zdravas Mária*. Čierne kontúry habitov sa črtali štíhle na pozadí zelene, biele mníšske čepce ihrali v purpore pohasínajúceho slnka... Zabočili kamsi medzi stromy a stratili sa mi z očí. Po chvíli som začul spev chóru a organy.

Vešpery v kaplnke, pomyslel som si a sňal si čiapku.

Na niekdajšom tenisovom kurte nebolo nikoho. Zo štrbín asfaltu popraskaného tisícami puklín vykúkali trsy trávy; drôtená sieťka, neľútostne dodriapaná, sa pozohýbala do smiešnej krivky útržkov.

Posadil som sa na jednu z lavičiek a pohrúžil sa v zamyslení. Odrazu ma prebral šuchot ľahkých krokov za mnou. Obrátil som sa, aby som na pár krokov odo mňa za mriežkou kláštorného sadu uzrel mníšku v gloriole zapadajúceho slnka, štíhlu ako náhrobná stéla. Zo snehobieleho rámu čepca sa mi ukazovala jej anjelská tvár. Na chvíľu na mňa uprela pohľad veľkých smutných očí a zdalo sa, že chce prehovoriť. Vstal som a mimovoľne som sa priblížil k tyčiam ohrady, ktoré nás oddeľovali. Žena gestom prezrádzajúcim strach cúvla a slabo vykrikla. Vtedy som s pocitom nevýslovnej úzkosti a údivu „spoznal“ svoju snúbenicu.

– Halszka! – zavolať som k mreži. – Halszka! Čo to má znamenať?

No krásnej mnišky už v sade nebolo. Vyrasila do húšťavy kláštorných jedlí ako vyplášený vtáčik, uchýliac sa do zátišia posvätného ústrania...

Bičovaný strašnou neistotou som zbehol z parkového návršia, nasadol na prvú drožku, na ktorú som nad'abil a nechal som sa okamžite zaviezť ku Grodzieńským. S nahlas búšiacim srdcom som sa opýtal sluhu, či je slečinka doma. Ako odpoveď som spoza dverí začul jej drahý hlas:

– Ale samozrejme, milý môj Jerzy, je tu osobne a márne čaká už hodinu, ty ošklivec! Ako si sa mohol tak príšerne oneskoriť? Predsa si sľuboval, že tu budeš už o šiestej, ty zlý!

Pár milovaných rúk sa mi ovinie okolo krku zamatovým láskaním a na moje pery steká drahocenná milosť jej úst. Šťastný jej hľadím do očí, stískam jej ruky, túlim si k hrudi jej nádhernú hlavu.

– Halszka, moja Halszka!

Pozrie na mňa silne rozrušená, no aj so štipkou údivu na tvári...

Wierusz

Zoznámil som sa s ním dnes na prednáške doktora S. Môj sivovlasý neznámy sa volá Wierusz, Andrzej Wierusz. Známost' sme nadviazali počas diskusie, ktorá sa rozprúdila po prednáške. Jej téma, ktorou bola otázka „reinkarnácie a zákona karmy“, nás oboch veľmi zaujala. Niekoľkokrát som sa ozval a polemizoval som s prednášateľom. Wierusz mi odpovedal, pričom viac-menej súhlasil s prednášateľom. Po uzavretí diskusie sa ku mne priblížil ako prvý a predstavil sa. Jeho tichý a hlboký hlas a mierny úsmev, ktorý sa mu objavuje na ústach vždy keď hovorí, pôsobia podmanivo. Ten človek od prvého slova vzbudzuje sympatiu a dôveru. Ktovie, či z nás raz nebudú priatelia.

Ešte v ten večer ma k sebe pozval na „skromnú večeru“. Rád som prijal a bol som príjemne prekvapený, keď namiesto akéhosi chatrného podkrovia, na ktoré som ho šačoval, ma zaviedol do úhladnej prízemnej vily zastrčenej vzadu v tichej záhrade na Parkovej ulici.

V zariadení interiéru človeku na prvý pohľad udrelo do očí takmer prísne puritánstvo. Wierusz v skutočnosti obýval len dve izby: spálňu, spart'ansky vybavenú len tým najnevyhnutnejším nábytkom, a pracovňu – priestrannú izbu, počas dňa jasne osvetlenú slnkom, s párom veľkých gotických okien. Zvyšné dve miestnosti obsahovali knižnicu, ktorá pôsobila imponantne. Všetky steny boli doslova od podlahy po strop pokryté knihami.

Využil som chvíľkovú neprítomnosť domáceho pána, ktorý išiel dať inštrukcie ohľadom večere, a prezrel som si niekoľko poschodí knižnice, pričom som sa orientoval v obsahu podľa tabuliek pribitých na poličkách.

Prevažovali diela s filozofickým obsahom. S údivom som sa presvedčil, že Wierusz vlastnil práce takmer všetkých

najväčších mysliteľov od najdávnejších čias až po súčasnosť. Nemenej bohatá bola zbierka diel z oblasti psychológie a prírodných vied: nechýbali ani knihy venované matematickým skúmaniam a astronómii. Takmer celú stenu druhej izby zabrali ezoterické náuky, najvýznačnejšie práce okultistov všetkých čias a národov.

Práve som čítal titul na chrbte knihy nejakého indického filozofa, keď som za sebou začul Andrzejov hlas:

– Teraz nech sa páči na večeru. Na to, – pokynul očami na dlhé rady zväzkov viazaných v hnedom safiáne, – budeme mať dostatok času aj potom.

Vrátili sme sa do pracovne, kde som už na stole našiel dve pariace sa šálky mlieka, voňavý čerstvý chlieb a dózičku s maslom; vedľa sa na tanieri z pekne vybrúseného kremeňa broneli jesenné jablká a strapce hrozna.

– Prepáčte, že nie je k dispozícii mäsité pohostenie, ale som vegetarián a na dnes večer som nečakal hostí.

– Na večeru mäso nejedávam, – odvetil som a upil som si z pohára mlieka. – Je vaše vegetariánstvo výsledkom filozofických zásad alebo vyplýva z vlastností vášho organizmu?

Usmial sa:

– Telo musí nasledovať dušu a organizmus sa musí vytvárať podľa rozvrhu zásad. Mysel' vytvára telo a jeho fyzické predispozície, a nie naopak.

Na chvíľu zavládlo mlčanie. Hoci sa ho ani jeden z nás nesnažil prerušiť, nepocit'oval som ani trochu rozpaky, ktoré v podobných situáciách obyčajne vznikajú. V spoločnosti tohto zvláštneho človeka som bol uvoľnený ako u seba doma; jeho prítomnosť ma vôbec nezväzovala, ba práve naopak: Wierusz na mňa pôsobil zvláštne upokojujúcim dojmom. Tu, v dobrom tichom dome, sa dalo začínať a prerušovať rozhovor, kedy človek chcel. Ba práve naopak, človek mal pocit, že chvíľková zámlka v prúde slov nie je ani tak oddychom, ako skôr prehĺbením myšlienky.

Po istom čase povedal, hľadiac mi prenikavo do očí:

– Zbytočne ste dnes večer oponovali prednášateľovi; aj tak by som vás dnes oslovil ako prvý.

Pohliadol som naňho, lebo som celkom nerozumel.

– No tak, – vysvetľoval s miernym úsmevom na perách, – v skutočnosti ste totiž chceli polemizovať so mnou, nie s ním. Keď ste videli, že mu tak trochu držím stranu, usilovali ste sa proti svojmu presvedčeniu protirečiť mu, aby ste ma prinútili vyjadriť sa, a takto sa dostať so mnou do bližšieho kontaktu.

Nevôľky som sa začervenal. Andrzej akýmsi tajomným spôsobom uhádol zámer, aký som si ja sám počas diskusie uvedomoval len veľmi hmlisto.

– Skutočne, – uznal som a sklonil som hlavu. – Upozornili ste ma na vec, ktorú som si sám jasne neuvedomoval. Čítali ste mi v myšlienkach, – dodal som po chvíli s odtienkom znepokojenia v hlase.

– Zavše sa mi podarí zaregistrovať niektoré vibrácie ľudskej psychiky, – odvetil skromne.

Zdvihol som hlavu a utkvel na jeho tvári skúmavým pohľadom:

– V tom prípade ma musíte poznať už oddávna! Zdanlivo náhodne sme sa stretávali takmer každodenne už mesiac. Vari o tom netušíte?

– Isteže. Poznám vás omnoho dlhšie, než by ste predpokladali; vaše vedomie vstúpilo na obežnú dráhu môjho duchovného života už pred rokom; vycítil som, že sa približuje, už mnoho dní pred okamihom, v ktorom sme sa po prvý raz fyzicky stretli.

– Je to možné? Neobyčajné!

– No vašu fyzickú fyziognómiu som spoznal až dnes, na prednáške.

– Hm. To je pravda. Predtým ste ani raz na mňa neupreli pozornosť.

– Skôr *oči*, chceli ste povedať – a konkrétne, *fyzické* oči, aby sme sa vyjadrili presne.

– Zaujímavé. Neraz som si už lámal hlavu nad účelom tých náhodných stretnutí a nemôžem ho pochopiť.

– Budúcnosť ho ukáže. Som od vás starší, skúsenejší, môžem sa vám v živote na niečo hodiť.

– Máte pravdu, – uznal som s pokorou v hlase. – Cítim, že sa mi toho veľmi veľa nedostáva a že tu, u vás, nájdem to, čoho absenciu vo svojom živote cítim. Nejaký vnútorný hlas mi práve vraví, že vďaka vám sa zbavím tej duchovnej jalovosti a prázdnoty, aká sa predomnou z času na čas roztvára v hodine osamoteného rozhutovania. Neodopriete mi svoju pomoc, ak ju budem potrebovať, pravda?

Jemne mi položil ruku na plece a povedal priamo:

– Budme priatelia, Jerzy!

Dojatý som vstal a stisol som ruku, ktorú ku mne natiahol.

– Ďakujem.

– Náhody vôbec nejestvujú, – vravel, keď sa usádzal na stoličku naproti veľkému nástennému zrkadlu. – Nikdy nemožno apriórne tvrdiť, že isté udalosti sa dejú bezúčelne. Ktovie, či naša známosť nie je v rovnakej miere potrebná pre nás oboch?

– Čím by som len ja mohol byť pre vás užitočný? – opýtal som sa s údivom.

– Hoci aj tým, že mi dovoľíte, aby som nad vami rozprestrel čosi ako svoju duchovnú opateru.

Odrazu zamĺkol a uprel pohľad do zrkadla naproti. Nasmeroval som pohľad tým smerom a nevdojak zo mňa unikol výkrik údivu... Z rámu zrkadla sa k nám vykláňala postava démonicky krásnej červenovlasej ženy v čiernych flitrových šatách a oranžovým turbanom na hlave. Hľadela vyzývavo, pričom si nasadzovala perleťovo sivú rukavičku...

Spoznal som ju. Bola to žena z mosta svätého Floriána. Obrátil som sa presvedčený, že ju uzriem za svojím chrbtom vo vedľajšej miestnosti, no nespozoroval som nikoho: za mnou sa černel len prázdny obdĺžnik dverí knižnice, stemnený nočnou tmou; svetlý hladký povrch preniknutý svetlom plynovej lampy odrážal iba moju vlastnú postavu. Obrátil som sa na Wierusza:

– Videli ste to?

– Videl.

– Ona je vari tu u vás, v tomto dome?

– Čo je to za nápad! Vôbec ju nepoznám. V tejto chvíli som ju uvidel prvýkrát v živote. Dávajte si na tú ženu pozor!

Blahosklonne som sa usmial:

– Milujem už inú; mám snúbenicu.

– Napriek všetkému, majte sa pred ňou na pozore! Je to zlá žena!

– Nie je mi celkom cudzia. Už som ju niekoľkokrát stretol.

A porozprával som mu o podivnom zoskupení ľudí na moste a nezatajil som ani prítomnosť jeho samého.

– Hm, – šepol, keď si ma pozorne vypočul až do konca, – naozaj som bol zopár ráz na predmostí pri soche svätého a nejasne som vycítil akési nepriateľské prúdenia prichádzajúce nevedno odkiaľ. Hm... teraz chápem.

– Pomaly sa vynárajú tajomné spojitosti.

– Nepochybne. Naše cesty sa začínajú vzájomne križovať čoraz častejšie. Akási vyššia moc čoraz zovretejšie splieta doposiaľ rozbiehavé koľaje našich osudov.

– Ale čo to bolo? Halucinácia?

– Nie. Ona v tom okamihu myslela na teba.

– A to stačí?

– Nie u každého. No u nej zjavne áno. Z toho vyvodzujem, že tá žena musí mať ohromne silnú vôľu.

– Takže považuješ tú víziu za istý druh projekcie myšlienok?

– Nevieľm; azda. Koniec koncov, – dodal po chvíľke uvaŕzovania, – ktovie, či ona v tej chvíľi naozaj nestála za nami?

Zachvel som sa a inštinktívne som sa otočil smerom ku kniŕznici:

– Vari by niečo také bolo možné?

– A prečo nie? Naše myšľienky a spomienky sa niekedy rady zaodejú do tela. Svet je plný vidín a masiek zrodených takýmto spôsobom. Tie čriepky vedomia sa potulujú, odtrhnuté od materinského loŕziska, a istý čas strašia ako upíry, pokým sa nerozplynú vo vzduchu alebo ich nepohltia silnejšie víry.

– Odhaľuješ predo mnou nové svety; sú zároveň krásne aj strašné ako sny šialenca.

Wierusz sa smutne usmial:

– Bohuŕiaľ! Aŕž príľiš často fosforeskujú svitom práchniviny.

Vstal, priľročil k pianínu pod oknom a zahral zopár molových akordov.

– Milý priateľu, – povedal, pričom nesňal prsty z klaviatúry, – zvláštnym riadením osudu si dnes prišiel pod moju strechu v hodine, ktorá je pre mňa zvláštna. Clivota uplynulých dní na mňa doľahla a ako hľboká vlna ma unáša so sebou do rokov, ktoré uŕž dávno minuli. Prisahaj, ŕže zostaneš pokojný, nech sa uŕž odohrá čoľkoľvek.

– Sľubujem, – odvetil som, do hľbky duše pohnutý tónom jeho hlasu. – Sľubujem, ŕže sa z tohto miesta nepohnem.

Vtedy Andrzej, upokojený, začal hrať akúsi fantáziu, tiahlu ako more, plnú smúťku. Vanul z nej hľboký zármutok clivoty rozľahľých priestranstiev, ŕžiaľ pustých čiernych nocí, plač osudu zblúdeného v stepi.

Hral ako prvotriedny umelec. Jeho obvykle mierny profil tváre so smutným úsmevom odrazu stuhol a stal sa ostrejším, na ľícach sa usadila smrteľná bledosť, dych sa mu

skrátil a stal sa hvízdavým; viečka, akoby unavené svetlom, sťažka padli a zakryli oči...

Hral, nehľadiac na klávesy. Azda zaspal?!

Do duše sa mi začal vkrádať neurčitý strach; keď som už dlhšie nemohol pozeráť na tú smrteľnú masku, odvrátil som sa k oknu.

Bolo otvorené do záhrady. Na dvore šalel jesenný víchor a zúrivo lomcoval kostrami stromov zbavenými už aj posledných listov. Z času na čas pri silnejšom nápoře vtŕhali dovnútra celými priehrstiami a zožltnuté sa so suchotom ustielali na podlahu...

Započúvaný do Wieruszovej melódie, utkvel som pohľadom v čiernom výreze okna.

Vtom z hlbín záhrady vystúpil vysoký biely starec, oprel sa o okenný rám a načúval hudbe... V hrudi mi zamrel potlačený výkrik. Čelo mi sperlil studený pot a s očami rozšírenými od hrôzy som sedel ako prikutý k fotelu...

Po chvíli príznak natiahol k Andrzejovi trasúcu sa chudú ruku akoby na znamenie rozlúčky a stratil sa v temnote záhrady...

Wierusz hral ďalej, akoby nepociťoval to, čo sa dialo za ním. Spod jeho nervózných úzkych prstov teraz vytryskla prenádherná uspávanka. Tichá a clivá, vzala do materských rúk čiusi maličkú dušičku, láskala ju a túlila si ju k hrudi:

– Ach, hajaj, búvaj, dieťaťko premilené, zlaté očká zavri...
– Pár priehľadných rúk, ozdobených prsteňmi, dve pružné ženské ruky sa vystrčili z okenného rámu, chvíľu spočinuli na Andrzejovej hlave v geste požehnania a stiahli sa dozadu do nočného priestoru...

On hral ďalej. Len jeho postava, doposiaľ strnulo vystretá, sa prihrbila a schúlila do seba, naklonila sa ku klaviatúre; na ústa, zatáaté od vnútornej trýzne, vystúpila pena...

Charakter melódie sa zmenil. Uspávanka sa preliala do piesne lásky, červenej od výkriku krvi. Bezhraničná vášeň

vytryskujúca v gejzíroch náruživosti trhala akordy a prevalovala sa v lavíne zvukov, rozpútaných do šialenstva...

Opretý o okenný rám, s hrdou, tragicky krásnou hlavou odvrátenou dozadu, stál teraz tam za oknom uprostred kvil'by jesennej fujavice – príznak mladej ženy. V jej tmavohnedých smutných očiach spočinula tichá ruka anjela rezignácie; úzke ústa, ústa ružového puku sa roztvorili v neutíšiteľnej clivote pier... Vtom ju víchor bolesti ohol k zemi; zosunula sa na parapet okna, bezvládne natiahla ruku a zložila na ňom hlavu...

Odzrazu hudba zamĺkla... Fantóm sa kamsi rozplynul v hĺbinách noci...

Wierusz, vyčerpaný na najvyššiu mieru, padol ako mŕtvy za zem. Pribehol som k nemu s pohárom vody, no zakrátko som sa presvedčil, že kriesenie je márne. Bol celý tuhý ako kus dreva; tu boli potrebné pohyby rúk magnetizéra. Našťastie som tento úkon ovládal. Po niekoľkých pohyboch rukou začali Andrzejove údy získavať normálnu pružnosť, bielka očí sa vrátili do správnej úrovne a Wierusz sa zobudil, zaliaty výdatným potom.

– Ďakujem ti, Jerzy, – šepol, stískajúc mi ruku. – Prosím ťa, – dodal po istej chvíli s hlbokým povzdychom, – nikomu nespomínaj, čo si tu v túto noc videl.

– Buď pokojný, – uistil som ho, podopierajúc ho rukou. – Je to naše spoločné, posvätné tajomstvo.

Keď som sa o polhodinu neskôr vracal domov, na nebi už svitalo a posledné hviezdy už ticho pohasínali.

Maškaráda

Na tú stredu 29. mája toho roku nikdy nezabudnem. Znamenitý maškarný bál u Ležańských sa mi nezmazateľne vryl do duše. Hlavne jeho epilóg nadránom...

Halszka mala na sebe pôvabné svetlomodré domino, v ktorom vyzerala ako jarné ráno. Ja som sa zamaskoval za postavu španielskeho granda a pútal som pozornosť ľudí maskou štylizovanou á la zlosyn.

Tancovať sa začalo až po polnoci. Prirodzene, prevažoval *two-step* a *fox-trot*. Tie tance nemám rád; ak ich kdesi v mexickej stepi tancujú autentickí gaučovia a kovboji v pozadí so subtropickou prériou pri krvavo žiariacom ohnisku, musia robiť silný dojem, pretože je to štýlové; no v Európe v obyčajnej, banálnej bálovej sieni pôsobia nepríjemným dojmom vulgárnosti a... nemravnosti. Halszka o tom vie a akiste preto svoje tanečné obraty obmedzila na minimum. Zlaté dievča...

Okolo druhej som po prvý raz v radoch tancujúcich spozoroval štíhle čierne domino, svedomite zamaskované korunkou. Zakrátko sa k nej pripojil benátsky dóža a od tej chvíle sa od nej takmer nepohol ani na krok. Pri štvorylke, ktorú som tancoval s Halszkou, sa záhadný pár odrazu vynoril priamo pred nami.

– Sme sme prosiť o *vis-á-vis*?¹ – zaznel zvučný prenikavý rachotivý hlas čierneho domina.

– Radi, – zastúpila ma v odpovedi Halszka a uklonila sa dóžovi.

Nato sme sa postavili oproti sebe v rade. Počas jedného *passez*² druhej figúry, keď sa okolo mňa prekízol benátsky dôstojník, povedal polohlasne:

---

1 (fr.) Oproti. Tu znamená tanečnú figúru. (pozn. Ak nie je napísané inak, poznámky pod čiarou sú spracované podľa vydania originálu.)

2 (fr.) Prechod od jednej tanečnej figúry k druhej.